

[Knud Kristensen.]

lægger man sig nu Ansvaret, skønt man i tidligere Tid i lignende Tilfælde fuldt og helt lagde Ansvaret over paa Regeringen.

Men Ministeren sagde, at han havde faaet en Meddelelse. I det Reglement, der er udstedt, jeg gaar ud fra paa Grundlag af Loven, staar der, at Ministeren har Ret til at deltage i Forhandlingerne. Har han da forsømt dette, har han deltaget i disse Forhandlinger? Naar der staar i Loven, at der skal gives en Meddelelse, saa er det en selvsagt Ting, at det er ikke, fordi Ministeren skal have en Nyhed at løbe med, det er selvfølgelig, for at han kan faa Lejlighed til at gøre sin Opfattelse gældende og sige, om han mener, det er rigtigt eller ej. Jeg spørger da Ministeren, som jo har faaet en Meddelelse, idet det ikke fremgik af hans Udtalelser, om han ogsaa har opfyldt sin Pligt til at deltage i Forhandlingerne. Svarede Ministeren, da han fik denne Meddelelse, fraraadede han Diskontoforhøjelsen, misbilligede han den, og misbilliger han, at denne Diskontoforhøjelse er foretaget? Ogsaa dette beder jeg Ministeren svare paa.

Naar nu Ministeren siger, at han ikke ønsker at beholde denne Lov længere, end Nødvendigheden byder, saa synes jeg dog — jeg har allerede udtalt min Tvivl om, at det kan være rigtigt under Hensyn til hele Socialdemokratiets Program —, at der er Bestemmelser i Loven, der tyder paa, at man nok kan ønske den gældende længere, end just Nødvendigheden efter deres Opfattelse byder. Nu skal den gælde i 2 Aar.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om privat Vareudveksling, som ogsaa Ordføreren for Socialdemokratiet var inde paa, findes der et Par mærkelige Bestemmelser. Privat Vareudveksling, hedder det, kan kun finde Sted . . . — der er forskellige Betingelser, men jeg nævner de 2 sidste — „naar Udførselen eller Indførselen skønnes at være i særlig Grad ønskelig“. Hvorfor skal det nu være „i særlig Grad“? Hvis den blot var ønskelig og de private kunde foretage den, skal de saa ikke have Lov til det? Nej, det skal de ikke, det skal være „i særlig Grad“ ønskeligt, en almindelig Grad af Ønskelighed er ikke tilstrækkelig. Endvidere staar der: „og alene at kunne finde Sted paa Grundlag af privat Vareudveksling“. Det vil altsaa sige, at hvis Staten kan gøre det, saa maa de private ikke. Kun hvis Staten ikke kan og Forretningen er i særlig Grad ønskelig, kan de private faa Lov til at udføre den. Tyder det paa,

at man sætter den private Virksomhed og det private Initiativ paa disse Omraader højt? Efter min Opfattelse sætter man det ned i Klasse, naar man kun vil tillade disse Forretninger, naar ingen andre kan udføre dem, men hvis det offentlige kan, skal de private have Lov til at holde Fingrene væk. Tyder det paa, at man ikke ønsker at komme længere ind i de Forhold end højst nødvendigt? Efter min Opfattelse tyder det paa, at man ønsker at komme saa langt ind i dem som muligt. Kun naar man ikke selv kan klare Skærene, kan den private Forretningsmand faa Lov til at rage Kastanierne af Ilden.

Ministeren fremsatte forskellige Betragtninger om Valutalovens Fortjenester. Han paastod, at ind i 1934 var alle Partier enige om Valutalovens Forlængelse. Der var forskellige Opfattelser af Enkeltheder, men i det store og hele var alle enige om, at den skulde forlænges, at den ikke kunde undværes. Dette er en Paastand og efter min Opfattelse en urigtig Paastand. Naar man taler om Valutaordningen, saa er det i Princippet den, man har. Jeg vil henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at i det Udvalg, som var nedsat, og som Ministeren omtalte, stillede Venstrepartiets Repræsentanter et Forslag, der var væsensforskelligt fra den Lov, som vi hidindtil har haft, idet det tog Sigte paa at varetage de handelspolitiske Foranstaltninger, det, som Venstre hele Tiden havde hævdet og ogsaa siden har hævdet var det, som dette Organ naturligt kunde løse, og derfor skulde man indskrænke sig hertil.

Ministeren paastod endvidere, at Valutaordningen paa afgørende Maade havde været medvirkende til, at vi her i Landet havde det bedre end i andre Lande — men intet Bevis, kun en Paastand! Naar man skal sammenligne sig med andre Lande, saa mener Ministeren vel ikke, at vi kan sammenligne os med Lande, hvor Civilisationen er saa langt tilbage, at Sammenligning i det hele taget er umulig. Det maa jo være med Lande, som med Hensyn til Civilisationstrin og teknisk Udvikling staar paa Linie med os. Det maa være med Lande, som ikke har været inde i Krigssituationen eller i Revolutionsomvæltninger. Tager vi da saadanne Lande: Holland, Schweiz, Sverige, Norge, hvor er saa Beviset for, at disse Lande er daarligere stillede, end vort Land er? Ministeren gjorde ikke et eneste Forsøg paa at bevise det; men Paastande her, det er ikke nok! Statsministeren fremhævede for en Tid siden,